

Нема Србина без Светог Саве, нема Србина без печата Христовог, нема Србина без Јеванђеља Христовог

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 14. октобра 2026. године у цркви Светог Георгија у Кабрамати

Брате и саслужитељу владико Силуане, браћо архијереји, часни оци и најдража браћо и сестре,
Велики је благослов за Цркву нашу што се она протеже и продужује, нераскидиво остајући у вези са својим центром, ево и до овог, ја ћу рећи, Првог континента, не Петог, него Првог, јер рече данас владика Силуан да Христос васкрсе најпре певамо као православни овде на овом континенту, а да ли је први или пети у људском реду бројања, то је најмање важно. Важно је да и овај континент има у себи не само семе и корен једне, свете, саборне и апостолске Цркве, једине истините вере, него овај континент већ сада и овде даје плодове Духа Светог. Тај плод Духа Светог јесте и наша помесна Црква, јесте и ви, драга духовна децо, духовна децо Свете Српске Православне Цркве, духовна децо Светог Саве.

Господ наш када се молио, како ми то који учимо школе кажемо, у својој

првосвештеничкој молитви Богу, Његовом Оцу, Господу, Он је молећи се за Цркву, тј. за апостоле, рекао: „Не молим се за оне које ми ниси дао, него за оне које си ми дао. И молим се да сви једно буду“. Дакле, Црква је једна и јединствена, не постоје две цркве, а камоли више цркава. Јер не постоји више од једног Христа, више од једног Сина Божјег, а Он, Син Божји, Господ наш Исус Христос, јесте глава свом телу које се зове Црква. Зато, браћо и сестре, бити једно у Христу јесте, с једне стране, највећи благослов, а с друге стране, и наш најважнији, ако хоћете, и једини циљ. Јер важно је бити у броду Цркве која плива непрегледним и узбурканим морем, покренутим разним ветровима и олујама. И ако смо у том сигурном броду који се зове Црква, онда ћемо независно од висине таласа, од дубине која је неиспитива, стићи у сигурну луку која се зове Царство небеско, баш онако како су сведочили Оци кроз векове.

Синоћ сам поменуо Светога Антонија Великог, једног од највећих подвижника, молитвеника и примера за углед сваком од нас. Тај светитељ, који је основао монаштво у Православној Цркви, био је осуђиван за све и свашта. Говорили су му: „Ти си лопов“, прихватио је: „Јесам“, иако није био. Па су му рекли: „Ти си лажов“, и то је прихватио, иако никада није лагао, јер Господа није лагао; ко не лаже Бога, он никада није лагао. Па су му рекли: „Ти си осуђујеш“, рекао је: „Да, и то чиним“, иако ни то није чинио. Па су му онда рекли: „Ти си блудник“, и то је прихватио, иако је живео честитим и најчистијим могућим животом, увек прожетим молитвом, подвигом, постом, милосрђем, праштањем. А онда су му рекли: „Ти си изван Цркве, ти правиш своју цркву. Ти нећеш са Црквом, ти си шизматик, ти си расколник.“ Е, тада је стао и оштро се успротивио и рекао: „То није истина, то није тачно. Прихватам све, јер сам слаб човек и пролазан, али да прихватим да сам изван Цркве, да сам се одвојио и да правим своју цркву, то ме ставља изван благодати Божје, изван љубави Његове. То ме ставља изван спасења, изван тог брода који иде у сигурну луку“. Дакле, Свети Антоније Велики је разумео речи и молитве Господа Његовог и нашег да сви једно буду.

И све што смо набрајали за шта су прозивали Светога Антонија, иако он то није био, свако од нас ако стане искрено пред лице Божје видеће да од свега тога макар помало у њему има. Али није то оно што је одлучујуће о нама и о нашем спасењу. Одлучујуће је то да ли се држимо Христа и Цркве Његове. Ако се држимо Христа и Цркве Његове, ми знамо да смо слаби, не уздамо се у себе, у своју памет, у лепоту, у богатство. Све то можемо имати и хвала Богу ако имамо, али не можемо без Бога. А то значи да у конкретном животу не можемо без Цркве Његове, не можемо без свете Литургије која се овде

служи, не можемо без благослова свештеника, без благослова епископа који је прихваћен као епископ од Сабора наше Свете Српске Православне Цркве и признат као епископ. Не можемо без Цркве која је у јединству са свим другим помесним Православним Црквама: и Грчком, и Антиохијском, и Руском, и Бугарском, и Румунском, и Грузијском..... Дакле, ту постоји ред и поредак као у свакој породици.

Не може, рече пре неки дан владика Лонгин, дете да наређује мајци и оцу, не може дете да одлучује уместо мајке и оца. Љубав у породици има свој поредак. Па наравно да ће мајка да се брине о малом детету, и отац о малом детету, а понекад ће да учини нешто и отац и мајка што се детету не допада. Али ако дете има љубави и поверења у своју мајку и свога оца, касније ће видети да је то било не само добронамерно, него једино исправно што су отац и мајка од њега тражили и оно како су га упућивали.

Дакле, браћо и сестре, овде у Аустралији и, ево, у овом светом храму служио сам пре много година љубављу тадашњег вашег епископа Никанора и као гост оца Радета, оца Ђуре и других свештеника, и видео да овде има вере, да овде има љубави, да овде има смирења и да овде има чежње за тим да једно budete. Али видео сам и да има искушења. Дешава се, дакле, да дете у односу на родитеље реагује оштро, по својој вољи, тврдоглаво, самовољно, па тако и у Цркви. Али Господ нас неће судити по томе, него ће судити по ономе што сте, хвала Богу, ви разумели, а то је о потреби да опростимо једни другима, да загрлимо једни друге, да разумемо да нема вишка међу нама, да нико није сувишан, него да је свако сваком потребан и да заједно, иако можда мали, благодаћу Божјом, силом и снагом Божјом можемо све.

Зато, поред радости и благослова које осећамо данас, ја морам да кажем и ово. Парадоксално је да сте ви данас овде у Аустралији пример, и то говорим и говорићу и нама у Србији, где постоје различитости међу нама које видимо као разлог за искључивост и за елиминисање једни других. То је проклетство. Највеће проклетство је мржња и бес. Уосталом, реч бес јесте словенског порекла, а она значи демон. Бес и агresiја јесте од демона, од ђавола, а мир и смирење долазе од благодати Божје. Зато се ми као Црква молимо за мир читавог света. Током сваког богослужења кажемо: У миру Господу се помолимо, за мир читавог света, али мир не можемо добити као дар нити можемо дејствовати као миротворци ако немамо мира у себи и међу собом. А имамо га, хвала Богу, међу нама. Зато смо ми данас пресрећни и могао бих до сутра да говорим и да се радујем у загрљају са вама, у заједници љубави са вама, јер сте показали да сте деца Светог Саве, да сте чули реч Светог Саве.

Па и Свети Сава је био у истом искушењу као и ми данас да су браћа завађена. Међутим, молио се, био трпељив и браћу измирио. И ја вас заклињем и преклињем именом Господа нашега Исуса Христа да сви једно будете, да нема међу вама раздора, да нема подела. Јесте различити, будите различити, критикујте једни друге, ма реците и оштру реч једни другима, али немојте се одрећи једни других.

Увек да дођете овде пред овај свети олтар. Кад добијете Тело и Крв Христову да знате да у срцу Господ вама прашта зато што сте ви опростили другима. Опрости нам дугове наше, ми говоримо сваки дан у молитви Оче наш, али додајемо: Као што и ми опраштамо дужницима својим. Сетимо се те речи. Да ли смо опростили онима који су нас на било који начин очепили, повредили, попреко погледали и тако даље? Показали сте већ да сте и најтеже искушење не само пребродили, него истински доживели као право исцељење и благодаћу Божјом постали још јачи, још снажнији, као истински прави Светосавци, као истински прави Срби. Србин који није Светосавац само се узалуд кити тим именом српским. Нема Србина без Светог Саве, нема Србина без печата Христовог, нема Србина без Јеванђеља Христовог. Показали сте да међу вама има и печата Светог Саве, да има и Јеванђеља Христовог, показали сте да је ваше име – име Светога Саве и да је ваше презиме – православни хришћани. Нека Господ зато узврати хиљаду пута више. Нека вам да свако добро, мир, радост, здравље. Слушајте своје свештенике, не тражите им длаку у јајету, јер и они су људи као и ви, него кад видите да постоји неки недостатак да кажете: Господе, помилуј нашег духовног оца, помози му, јер ваше молитве учествују у његовој служби. А онда се вама као бумеранг враћа само благослов и само добро.

И свештеници добро да чују! Да се боре против самовоље, да се боре против непослушности. Јер ко вас слуша, вели Господ апостолима својим, мене слуша. Дакле, да сви живимо у послушању, које није ропство и одрицање од слободе, него израз љубави и вере и поверења у Бога. Да сте сви благословени и да се увек виђамо у добру, у љубави, у радости, славећи заједно са нашим Светим Савом, заједно са његовим и оцем Светим Симеоном Мироточивим, заједно са кнезом Лазаром, и њега никада да не заборавимо јер у његовом имену много тога нам се открива као путоказ, и са свима светима све до Светог оца Јустина, до Светог Николаја, до Светог Мардарија, а даће Бог да и овај континент почне да рађа светитеље, то је сигурно и већ рађа, али да нам открије који су то, да нам буде утеха, па да онда сви заједно са свима светима слаavimo Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова. Амин.

spc.rs